

των ἐνδεις, συνηγόρει ἀκόμη πρὸς τὴν Λουκᾶν ὑπὲρ τῆς παραχωρήσεως μιᾶς ρίζης.

Αλλὰ βλέπων διεισδύει τοῦ ἀπέβανεν ἀνωφελῆς καὶ διεισδύει τοῦ ἀποχωρισμὸς ἣν ἀποφάσισμένος.

— Τῷ διεισδύει τοῦ μᾶλλον προστατευτικοῦ ὄφους του, δ. Κ. Ἐρθεῦ δὲν δύναται νὰ ῥίζωσῃ ἐδῶ διὰ μίαν δάλειαν . . . Άς ἀναχωρήσῃ ἀφίνων εἰς ἐμὲ πληρεξουσιότητα ἀναδέχομαι τὰ συμφέροντά του καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω . . .

Ἐνταῦθα διειλύθη ἡ συνεδρίασις τοῦ μὲν Μορισώ σύραντος τὸν Λέοντα μεν' ἔκυτο, τῆς δὲ Λουκῆς μὴ τολμώσης νὰ προσβλέψῃ τὴν Ἀγγελικὴν καὶ τῆς Ἀγγελικῆς μὴ τολμώσης νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἴδιαν αὐτῆς καρδίαν. (Ακολούθει.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΕΓΓΕΙΟΝ.

Τῆς εἰρκτῆς τοῦ ζῆτος δεσμώτης ἀνυψῶ θρηνῶδες
δύμα

Εἰς τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα.

Ω! ἀντὶ ηδυράμηρ, λέγω, τὰς ἀλύσεις μου νὰ
θραύσω

Καὶ τὸ δστροφὸν τῶν ἐρώτων ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ
γάσσω! . . .

Καὶ οἰκτίρμων εἰς τὸ δάκρυ τῶν ἀλγούντων, η
σελήνη

Τὸ οὐρανοῦ, τὴν γῆν ἀφίνει,
Κ' εἰς τὴν γῆν μας κιταβᾶσα καὶ θεᾶς λαβοῦσα

σχῆμα,
Τῆς θολῆς ὑπάρξεώς μου τὸ θο.ὶδρ γρυσσούει κῆμα.

—
Εἶσαι σὺ τὸ αἷρον δστροφὸν τὸ περιβλῆμα τοῦ κόσμου,

Ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς μου,
Καὶ τὸ δστροφὸν τὸ προδίδον φῶς ἡλιον π.λαρω-

μέρον

Εἰς αιθέρας παραδεῖσου, εἰς τὴν ὅλασί μας ξένου;

Ω! ποσάκις, δστροφ., δtar τὰς ἐρήμοις μου
γωτικῆς,

Τῶν δεσμῶν μου μὲ χωρίζεις,
Κ' εἰς τὴν ὑπαρξίην μου ξένος καὶ τῆς ὑ.λης ὑπε-

ράω,

Εἰς ἐκστάσεων ἀγρώστους ἀτμοσφαιρίας ἔρθους
φθάρω!

—
Δστροφὸρ τὰς μεγάλας παλιρρόιας τοῦ νοός
μιν!

Εἰς τὴν κύμασιν τοῦ κόσμου
Σ' ἀτερίζω φωσφορίζορ, καὶ χρυσοῦν τὸ κόσμον

βλέπω,

Ἐρῶ ἔρημον τὸ βῆμα πρὸς ἀγρώστους χώρας
τρέπω.

Πλὴρ καὶ δtar τοῦ θαράτου μὲ σκιάσουν αἱ φέλαι,

Τὴν χρυσαύγειάν σου στέλλε.

Κ' εἰς αὐτὸν ἐάρ π.λανώμαι τὸν κενθμῶνας τῆς
ἀβύσσουν,

Τὴν φωταύγειαν θὰ βλέπω τ' οὐρανού παραδεί-

σου.

Μύρω

Η ΡΩΜΗ

Η περίφημος καὶ μεγαλοπρεπής πόλις Ρώμη, ήν δ. Ρωμύλος ἐθεμελίωσε κατὰ τὸ 3251 ἔτος; ἀπὸ κ. κ. (ῆτοι τὸ 753 π. Χ.) οὖτα ἀρχῆθεν σχίματος τετραγώνου, περιελάμβανεν ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸ Παλατινὸν ὄρος, ἐφ' οὗ τὸ πάλαι δρηθεὶς εἶχε τὴν οἰκίαν ἐνθα διήγαγε τὴν παιδείαν ἡλικιαν. Ἐπειτα ἐξ αὐτοῦ ηρύνθη πολὺ δὲ μᾶλλον παρὰ τῶν διαδόχων αὐτοῦ βασιλέων καὶ ιδίως ὑπὸ τοῦ Σερουΐου Τυλλίου, δστις οὔτως ἔξετεινε τὰ τείχη αὐτῆς, ὥστε, πρὸς τοὺς ἥδη περιειλημένοις ὅρεσι Παλατίω, Καπιτωλίω, Κελλίω καὶ Ἀθεντίνω, περιεκλείσθησαν καὶ οἱ λόφοι Ήσκυλίνος, Οὐεμινάλιος καὶ Κουερίνος. Ἐκ τῶν ἐπτά τούτων λόφων ἡ Ρώμη ὠνομάσθη ἐπτάλοφος πόλις.

Ο περίβολος αὐτῆς ἔμεινεν ἀναβάζητος ἀπὸ τοῦ Σερουΐου Τυλλίου ἄχρι τοῦ βασιλεύσαντος τῷ 270 ἔτει μ. Χ. Αὐτοκράτορος Αύρηλιανοῦ, δστις ἔπεξετεινεν αὐτὸν, περιτειχίσας ἐν τῇ πόλει τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, τὸν λόφον Πίγκιον, καὶ τὴν Οστρακίνην πεδιάδα, ητὶς οὔτως ὀνομάσθη ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτῇ σχηματισθέντος ἐξ δστρακίων λόφου. Μετέπειτα ἐπηγέρθη ἐπὶ Αέοντος Δ' καὶ διὰ τῆς γενομένης ἐντὸς τῶν τειχῶν προσθήκης τοῦ Οὐατικανοῦ λόφου.

Η παροῦσα τῆς Ρώμης περιοχὴ διλίγον διαφέρει τῇ δρισθείσῃς ὑπὸ τοῦ Αύρηλιανοῦ ἀλλὰ τὰ μὲν τείχη εἰσὶ σχεδὸν δλα μεταγενέστερα αὐτοῦ, αἱ δὲ ἀρχαιότεραι πύλαι ἀνήκουσι τῷ Ὀνωρίῳ, ὡς ἀναγιώσκεται ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ Ἅγ. Δασύρεντίου, καὶ παρὰ τῇ πύλῃ Μαγιόρη. Η περιφέρεια τῆς πόλεως ἐστὶ δεκαέξι καὶ ημίσεος ιταλικῶν μιλίων, καὶ τὸ πλειεστὸν τῆς ἐκτάσεως ταῦτης κατέχεται ὑπὸ ἀγροικιῶν, παραδείσων, κήπων καὶ ἀμπελώνων.

Αἱ πύλαι τῆς πόλεως οῦσαι δεκαέξι [δινομάζονται οὕτω]. Πύλη τοῦ Λαοῦ, Πιγκανή, Σαλάρα, Πία, Ἄγ. Δαυρέντιος, Μαμιθρη, Ἄγ. Ιωάννης, Λατίνη, Ἄγ. Σεβαστιανὸς, Ἄγ. Παῦλος, Πορτύεσσα, Ἄγ. Παγκράτιος, Καβαλλεγιέρου, Φαεβρίκη, Ἀγγελικὴ καὶ Κάστρα. Αἱ τέσσαρες τελευταῖς κατεσκευάσθησαν τῷ 850 ἔτει παρὰ τοῦ μνησθέντος Λέοντος Δ', δτε περιετείχισε τὸν Οὐατικανὸν λό-

φον, ίνα έμποδίσῃ τῶν Σαρκηνῶν τὰς ἐπιδρομάς. Ἐκ τῶν πυλῶν τούτων δώδεκα μόνον εἰσὶν ἐν χρήσει· διότι ή Πιγκιανή, ή Δατίνη καὶ ή Κάστρα, ἀχρηστοὶ οὖσαι, ἐσχάτως ἐκλείσθησαν. Πρὸς τούτους εἰσὶ προσθετέοι αἱ εἰς τὰ ἔδοντας πόλεως εὐρισκόμεναι πύλαι Σεπτιμιανή καὶ Ἄγ. Πνεῦμα, καὶ αἱ Κλεισταὶ, αἵτινες πρότερον μετὰ τῆς Πορτούσσης παρεφράχθησαν.

Ο ποτηρὸς Τίθερις διερχόμενος; τὴν Ρώμην ἀπὸ τοῦ δυτικοῦ μέρους, εὐκολόνει τὴν μετακόμισιν τῶν τε ζωτροφιῶν καὶ ἄλλων ἐμπορευμάτων. Πρὸς συγκοινωνίζεν τῶν χωρὶς ζομένων ἐξ αὐτοῦ μερῶν τῆς πόλεως εἰσὶ τέσσαρες λιθόκτιστοι γέφυραι, λεγόμεναι Ἄγ. Ἀγγελος, Σιζτος, Τετρακέφαλος, καὶ τοῦ Ἄγ. Βαρθολομαίου.

Ο Αὔγουστος διήρεσε τὴν Ρώμην εἰς δεκατέσσερας συνοικίας, ὃνομαζομένας Πόρταν Καπένην, Καλλιμοντάνην, Ίσιν καὶ Σέραπιν, Ίσρὸν Όδὸν [Via Sacra] Ἑσκυλίνην, Ὑψηλὴν Τρίβον (Alta Semita) Ειρετὴν Όδὸν (Via Lata) Ρωμαίον Φόρον, Φλαμίνιον Κίρκον, Παλάτιον, Μέγιστον Κίρκον, δημοσίαν Κολυμβήθραν (Piscina publica), Ἀβεντίνην, καὶ ὑπερτιβερίνην [Trastiberina]. Καὶ ταῦτα ισάριθμοι ὑπέρχουσιν αἱ συνοικίαι αὐτῆς, λεγόμεναι παρὰ Ρωμαίοις Ρίωναι [Rioni], καὶ ὄνομαζόμεναι Μόντη, Τρίση, Κολώνα, Κάμπος, Μάρτιος, Πόντο, Παριώνη, Ρέγολος, Ἄγ. Ειστάθιος, Πίγνη, Καμπιτέλλη, Ἄγ. Αγγελος, Ρίπα, Τραστιβέρη καὶ Βόργος. Τὴν σήμερον οἱ κάτοικοι αὐτῆς λογίζονται περὶ τὰς ἐννεακόντα χιλιάδας, συμπέριλαμβανομένων καὶ δικτὸν ἔω; ἐννέα χιλιάδων Ἐδραίων [1].

Ο πρῶτος πλοῦτος τῆς Μητροπόλεως ταῦτης συνίσταται ἐκ τῶν πολυτίμων λεψύχων τῆς ἀρχαίας ρωμαϊκῆς λαμπρότητος, ἀτινά εἰσιν Ὁσείσκοι, Κίονες, Νοσοί, θριαμβοὶ καὶ Ἀψίδες, Θέατρα, Άμφιθέατρα, Κίρκοι, ἢ Ιπποδρόμια, Θέρμαι, Τάφοι, Ύδραγωγεῖα καὶ ἄλλαι οἰκοδομαί. Όλα ταῦτα θεωρῶν τις ἐκθεμβοῦται ἢ ἐκπίγηττεα: διὰ τὴν στερεότητα σπάνιν καὶ λαμπρότητα αὐτῶν, καὶ παρακινεῖται εἰς φιλοκαλίαν καὶ σπουδὴν περὶ τὰς ὑποσθόφους εἴτε καλλὲ τέχνας. Μεταξὺ τῶν ἀρχαίων τούτων οἰκοδομημάτων, παρατηροῦνται ἐν Ρώμῃ καὶ νεώτεροι τοικαῦτα, ὥστε δύναται τις εἰπεῖν ὅτι δὲν φαίνονται ὑποδεέστεροι ἐκείνων.

(1) Ο συγγραφεὺς Μ. Οιάστης (Vasi) χναφέρει ὅτι τὸ 1820 ἔτος ἡ Ρώμη κατωκείτο ἐξ 150 περίπου χιλιάδων ψυχῶν· πλὴν δικτὸν σχεδὸν χιλιάδων Ἐδραίων. Ρωμαίοις τις ἀξιόπιστος μοὶ εἶπεν ὅτι τῷ 1848, ὅτε ἐξερράχη ἐν αὐτῇ ἡ ἐπανάστασις πάντες οἱ κάτοικοι αὐτῆς συνηριθμοῦντο περὶ τὰς 180 χιλιάδας· ἀλλ᾽ ἥδη μόλις οἱ κάτοικοι εἰσὶ τὸ ημίσιο τούτου τοῦ ἀριθμοῦ ἔνεκα τῶν εφαγῶν, καὶ ἄλλων δεινῶν, ἢ οὔτοι ὑπέστησαν, καὶ ἔτι ὑποφέρουσι· μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς πρετέρας ἀρχῆς αὐτῶν. Ο μεταφρ.

Παντεχόσει βλέπονται λαμπραὶ Ἐλευθερίαι, πολυτελεῖς μεγάλοι· Οίκοι, μεγαλοπρεπεῖς· Πλατεῖαι, καλαὶ Βρύσεις καὶ Ἐπαύλεις μετὰ ἐνηρθηρίῶν τερψιθμοτάτων, ὅπου θεωρεῖ τις μετὰ θυμασμοῦ ἐξχιρέτους εἰκόνας, ἀγάλματα, ἀνάγλυφα καὶ ἄλλα ἀρχαῖα μαρμάρινα ἔργα. Ἐν ταῖς πρώταις μεγάλαις οἰκίαις περιέχονται συλλογαὶ πινάκων καὶ ἀρχαιολόγων· ἰδίως δὲ ἐν δυσὶ Μουσείοις εἰσὶ συνηθροισμένα καὶ μεγαλεπρεπῶς διατεταγμένα τὰ καλήτερα ἀριστουργήματα τῆς Αἰγυπτιακῆς, Ἐλληνικῆς, Τυρρηνικῆς, καὶ Ρωμαϊκῆς τέχνης.

Αἱ πρὸς τὸ τέλος τοῦ ληξιντος ἥδη αἰώνος διαταράξαται τὴν Εὐρώπην ἐπικαστάσεις, ἐστέρηται τὴν 'Ρώμην ἀπὸ τῶν ἐπιφρενεστέρων τῆς τέχνης μηνημένων, καὶ σπανιωτέρων χειρογράφων, ἀτινά ἥσαν ὁ καλήτερος κόσμος, διὸ εἰχεν· ἀλλὰ ταῦτα ἀπεδόθησαν πάλιν εἰς αὐτὴν τῇ φροντίδι τοῦ Πίου Ζ., καὶ ἥδη, διὸ τῇ ἐπιμελείᾳς τοῦ Μαρκίωνος Κρηναβίχ, κείνται ἐπὶ τῶν θέσεων αὐτῶν ἐν τῷ Οὐατικανῷ ὁ Απόλλων, ὁ Δροκόδων καὶ ἡ Μεταμόρφωσις. Μή πόλις αὕτη μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῶν κοσμούντων αὐτὴν ἐπιφράνων μηνημένων, ἐπηνέησεν ἔτι τὴν λαμπρότητα αὐτῆς καὶ διὶ ἀνασκαφῶν.

Πρὸς τὰς ἀρχαῖς τοῦ παρόντος αἰώνος ἥρχος σαν νὰ γίνωνται εἰς διάφορα τῆς πόλεως μέρη ἀνασκάψεις ἀρχαίων μηνημένων, οὐ δὲ καταστροφὴ καὶ ἡ βρεβηρότης κατεκάλυψεν ἐξ ἐρειπίων καὶ ἄλλων ταπεινῶν οἰκοδομῶν. Όταν ἀνεκαλύφθησαν ἐπισκευασθέντα ἔλαχον ἦν καὶ πρότερον εἶχον λαμπρότητα. Οἱ πρὸς τῶν γεννηθεῖσῶν τούτων ἀνασκαφῶν ἐπισκεψέοντες τὴν 'Ρώμην οὐδὲν εἶδον, συγκρινομένης τῆς τότε καταστάσεως αὐτῆς πρὸς τὴν παροῦσαν, ἐν ἣ εὑρίσκεται. Τὸ Κολοσσιαῖον, αἱ Αψίδες τοῦ Σεπτιμίου Σευθρού, τὸ Τίτου καὶ τὸ Κωνσταντίνου, αἱ θέρμαι τοῦ Τίτου, οἱ ναοὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ρόμης, τοῦ Βρονταίου Διὸς, τῆς Τόχης, τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Φιοστίνης, τῆς Εἴτιας, τῆς Ανδρείας Τύχης, ὁ ὑποτιθέμενος νυχὸς τῆς Ειρήνης, ἡ τετραπρόσωπος Αψίδης τοῦ Ικνοῦ, ἡ Στάλη τοῦ Φωκᾶ, τὰ Ἀρχαιορέσια, ἡ Κεπιτόλιος Κλίμαξ κ.τ.λ. ὅλα ταῦτα εἴσιν αἱ μεγάλαι οἰκοδομαι καὶ οἱ περίφημοι τόποι οἰτινές προσφέρουσιν εἰς τὸν θεατὴν πολὺ διάφορον τὸ θέάμα.

Πρό τινων ἐτῶν ἡγέρθη ἐπὶ τοῦ Οὐατικανοῦ νέον Μουσεῖον ἐν ᾧ ἐμελλον ἵνα τεθῶσι τὰ κολοσσιαῖον ἀγάλμα τοῦ Νείλου, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς λεγομένης Μεδίκης, τὸ τῆς Ἀντωνίας κτλ. Πρὸς τὰς δύο ἐσχάτιας τῆς πόλεως εἰσὶ δύο δημόσιοι εὐφρύστους κῆποι, ὁ μὲν ἐν τῷ λόρῳ Πιγκίων κατὰ τὴν θύραν τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ ὑπὸ Κέλλιον δρός παρὰ τῷ Κολοσσιαῖον (1).

Ἐπειδὴ ἡ Ρώμη πλουτεῖ ἀπὸ τῶν ἔργων τόσον τῆς ἀρχαίας, ὅτους καὶ τῆς νεωτέρας κολλιτεχνίας, διὶ

(2) Κολοσσιαῖον, λέγονται τὰ λεῖψαν μεγίστου ἀρχαίου ἀληθεάτρου.

τοῦτο ἐν αὐτῇ ἦτε Γαλλία, ή Αὐστρία, ή Ισπανία, ή Αυστριανία, τὸ Λομβαρδενετικὸν βασίλειον, τὸ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἄλλαι ζέναι (1) κυβερνήσεις διατηροῦσι γυμνάσια καὶ ὑποτρόφους νέους ἵνα σπουδάζωσι τὰς ὑπεσόφους τέχνας, ή δὲ κυβέρνησις τῆς Ρώμης κατέστηπεν ἐν αὐτῇ ἀκαδημίαν διὰ τοὺς προαιρουμένους τὴν μάθησιν αὐτῶν. ‘Η Ἀκαδημία τοῦ Ἅγ. Λουκᾶ (2) οὕτα πρότερον ἐταρίχ τῶν τεχνητῶν ὡς ἔκεινη τῶν γραμμάτων πρὸ χρόνου κατηρτίσθη εἰς διδασκαλίαν τῆς νεολαίας. ‘Η Ρώμη ἔχει καὶ ἀνωτέρας στοιχειώδεις σχολὰς τῆς τε ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς ἐν αἷς καταλογίζονται καὶ αἱ προστεθεῖσαι τῆς τε Ἀνατολίας, Σκηνογραφίας, καὶ Ἀρχαιολογίας. Αἱ σχολαὶ αὗται πάντοτε ἔργαζονται, ἐξαιρουμένων τῶν ἔορτῶν καὶ τῶν διακοπῶν, καὶ δέχονται πάντας ἀκωλύτως.

Ἐν τοῖς ἐκπαιδευτικοῖς καταστήμασιν δὲ ἔχει, εἰσὶ, πλὴν τῶν δύο Πανεπιστημίων τῆς Σαπιέντσας (3) ἡτοι τῆς σοφίας καὶ τοῦ λεγομένου Ρωμαϊκοῦ Γυμνασίου (4) καταλογιστέα πρὸς διάδοσιν τοῦ δυτικοῦ δόγματος (5) εἰς τὸ ἀνατολικὰ ἔθνη γυμνάσιον (Colleggio di propaganda fide per le nazione orientale), τὰ γυμνάσια τοῦ Γεστιέρη τοῦ Ναζαρένου, τοῦ Κλημεντίνου, τοῦ Παμφίλου, καὶ τοῦ Καπρανίκα, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀκα-

(1) Τὸ Ἰταλικὸν κείμενον ἀφοῦ ἐμνήσθη δλῶν τῶν δμοδογματουσῶν τὴν Ρώμην Κυβερνήσεων, τὰς λοιπὰς ἀποσιωπὴ διὰ τῆς φράσεως καὶ ἄλλαι ζέναι κυβερνήσεις.

(2) Αὕτη διευθύνεται ὑπὸ Ζωγράφων, Γλυπτῶν καὶ Αρχιτεκτόνων.

(3) Πανεπιστήμια τῆς Σαπιέντσας ὠνομάσθησαν ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς κυρίας πύλης τοῦ ἀρχαιοτέρου τῶν καταστημάτων, τούτων ἀναγινωσκομένης ἐπιγραφῆς « iustitium sapientiae timor Domini » τοῦτο ἔστιν, ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου. Τοῦ πρώτου τούτων τὴν ἀνέγερσιν ἐπεχείρησεν δὲ ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Μεδίκων Λέων I, δοτὶς ἀνέβη εἰς τὸν παπικὸν θρόνον τῷ 1513 ἔτει· ἀλλ’ ἀποθανόντος αὐτοῦ ἔμεινε τὸ οἰκοδόμημα ἀτελὲς ἕχει τοῦ 1623 ἔτους δὲ τὸ Ούρβανὸς Η΄. χειροτονθεὶς πάπας ἐξηκολούθησε τὴν οἰκοδομὴν ἀνευ τελεσφορήσεως. Οἱ ἀλέξανδρος Ζ. δοτὶς ἀνέβη εἰς τὸν παπικὸν θρόνον τῷ 1655, ἐφόρτισε καὶ ἔφερεν εἰς πέρας τοῦτο τὸ ἐπὶ ἔνα ημισυ αἰώνα ἀμελούμενον ἀνθρωποπρεπὲς ἴδρυμα.

(4) Τὸ Ρωμαϊκὸν γυμνάσιον ϕωδομήθη τῷ 1582 ἔτει ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου τοῦ ιγ΄, καὶ διδάσκονται ἐν αὐτῷ ἡ τε Ἑλληνικὴ, Λατινικὴ, καὶ Ἐβραϊκὴ γλώσσα· πρὸς ταύτας δὲ ἡ φιλολογία, ἡ ῥητορικὴ καὶ διάφορα μέρη τῆς τε φιλοσοφίας καὶ θεολογίας.

(5) Τὸ γυμνάσιον τῆς propaganda fide ὠκοδόμησεν δὲ τῷ 1621 ἔτει· χειροτονθεὶς πάπας Γρηγόριος ΙΒ΄. καὶ δὲ μετ’ ὅλιγον διαδέχθεις αὐτὸν μηνοθεὶς Ούρβανὸς Η΄. ἵνα διδάσκωνται ἐν αὐτῷ

δημία (1), ἐν ᾧ διδάσκονται θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ ἀντικείμενα, ἡ ἀκαδημία τοῦ Δυγκαίου διὰ τὰς ἀπαιτουμένας ἐπιστήμας, καὶ ἡ τῶν Ἀρκάδων (2) διὰ τε τὴν φιλολογίαν, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Ἰταλικὴν ποίησιν. Ἐν Ρώμῃ εἰσὶ πολλοὶ πεπαιδευμένοι καὶ ἵσως τοσοῦτοι ὅσοι ἐν οὐδεμιᾷ Ἰταλικῇ πόλει εὑρίσκονται. Γενικῶς ἡ Ρώμη διλίγον πλουτεῖ ἀπὸ χειροτεχνῶν ὃν αἱ κυριώτεραι εἰσὶν ἀντικείμενα τῶν ὑποσόφων τεχνῶν οἷον γλυπτά, ζωγραφίαι, ψηφιστὰ ἢ Μωσαῖκά, ἀνάγλυφοι· δακτυλίδιοι εἴτε καμέα, στρογγύλα μετάλλινα ἀνάγλυφα καὶ χαλκογραφίαι γίνεται δὲ ἐν αὐτῇ καὶ ἐμπόριον τι μετοξης, ἐρεῶν (τσοχῶν), πυροτεχνημάτων, μαργαριτῶν, ἀρμονικῶν χορδῶν καὶ στεφάνων. ἔχει δημος πολλά φιλανθρωπικὰ καταστήματα πλὴν τῶν δσα τοιούτου εἰδους φωδομήθησαν ἐν αὐτῇ ὑπὸ διαφόρων ἐθνῶν. Ἐν τούτοις ἄξια σημειώσεως εἰσὶ τὸ μέγα νοσοκομεῖον τοῦ ἀγίου Πνεύματος διὰ παντοίαν νόσουν, ἐν ᾧ περιλαμβάνονται τὰ ἔκθετα παιδία καὶ οἱ παράφρονες· τὸ τοῦ ἀγίου Ἰακώβου διὰ τοὺς ἐκ πληγῶν καὶ ἀφροδισίων νόσων ἀνιάτους, τὸ τῆς Παραμυθίας διὰ τοὺς τετρωμένους, τὸ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Λατεράνου διὰ τὰς ἀσθενεῖς, γυναῖκας τὸ τοῦ ἀγίου Γαλλικανοῦ διὰ τὰς δερματικὰς νόσους· καὶ τελευταίον τὸ τοῦ ἀγίου Χαραλάμπους (Recco) διὰ τὰς λευχός. Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι καὶ τινα διὰ τὰς πτωχοὺς καταστήματα, ὃν τὰ μᾶλλον ἀξιοπαρατήρητα εἰσὶ τὸ τοῦ ἀγίου Μιχαὴλ ἐν Ρίπᾳ διὰ τε τοὺς νεανίσκους, τὰς δρφανὰς νεάνιδας καὶ τοὺς γέροντας· τὸ τῶν ἐπαγγείδων διὰ τὰς δρφανὰς παιδίσκας, τὸ δρφανοτροφεῖον τῶν δρφένων καὶ τέλος τὸ πτωχοτροφεῖον.

Ἡ Ρώμη, μὴ οὕτα τοσοῦτον ἐφωδιασμένη ἀπὸ τερψινῶν καταστημάτων ὑποχωρεῖ κατὰ ταῦτα πρὸς τὰς ἄλλας Ἰταλικὰς πόλεις· καὶ δημος ἔχει ἐφιμέλετρον, ἔνθα γίνονται ἀγωνίσματα καὶ πυροτεχνήματα ἐπὶ θέρους. Τρία μεγάλα θέατρα δ-

οἱ ἔξ Ανατολῆς καὶ Ἀφρικῆς ἐρχόμενοι νέοι· τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐπιστήμας πρὸς διάδοσιν τοῦ δυτικοῦ δόγματος μετὰ τὴν εἰς τοὺς τόπους αὐτῶν ἐπάνοδον. Ἀλλὰ πόσον ἀληθῶς λίαν θεαρέστως ηθελον πράξει οἱ μνησθέντες ἱεράρχαι καὶ οἱ διάδοχοι αὐτῶν ἔσαν, δντὶ τούτου τοῦ ιδιοτελοῦς ἐπινόματος, ἐσκέπτοντο χριστιανικῶς περὶ τοῦ πῶς ηθελον ἐπιφέρειν ἐλάφρυνσίν τινα τῶν καταθλίψεων τῆς ἐν ταῖς εἰρημέναις χώραις δεινῶς πασχούσης χριστιανωσύνης!

(1) Εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀκαδημίαν φοιτῶσιν ὅσοι ἐν τῶν λαϊκῶν εὐπατριδῶν νέων θέλουσι νὰ ἐκπαιδευθῶσιν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά.

(2) Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἀρκάδων ἔστιν ἐκ τῶν περιφημοτέρων τῆς Εὐρώπης ἀκαδημιῶν. Οἱ ἀκαδημιαὶ Ἀρκάδες συνερχόμενοι εἰς αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν πέμπτην πρὸς τὴν 11 ὥραν π. μ. ἀπαγγέλλουσι τὰ εἰς πεζὸν λόγον ἢ διὰ στίχων πονήματα αὐτῶν.

νομαζόμενα τοῦ Ἀλβέρτου, τοῦ Ἀργεντίνα καὶ τοῦ Τορδιγώνα. Εἰς τὴς τε κωμωδίας καὶ τῆς μουσικῆς λεγόμενον τῆς Ὀάλλης; καὶ πρὸς τούτοις τρία μικρὰ τὸ τοῦ Καπρανίκα τὸ τῆς Εἰρήνης; καὶ τὸ τοῦ Ηπλλακόρδα.

Τῆς Ῥώχης οὕτης ἔδρας τῆς Ῥώχαικῆς; ἐκελησία; διὰ τοῦτο αὐτόθι αἱ θρητικευτικαὶ τελεῖαι γίνονται τοτεῦτον λαχπραὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ὅπερ εὑδεμίκης Ῥώχαικουσσα πόλις δύναται νὰ κκυκηθῇ διὰ πανηγυρίζει τοιαύτας λειτουργίας, οἷς τελούνται ἐν τῇ ἔδρᾳ κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, τῆς Ἀγίας ἑδομάδος, τῆς λιτανείας τοῦ Κόρπους, δόμινε καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου κατὰ τὴν 28 καὶ 29 τοῦ Ιουνίου.

Ἐκ τῶν αιτίων τούτων ἐλκύνται εἰς Ῥώμην οἱ πάστοι; τάξεως; τοῦτοι τοι ξένοι, οἱ μὲν ἵνα ἰδωτι τὰς σπανιότητας τῆς; τε ἀρχικίας καὶ νεωτέρας τέχνης; οἱ δὲ ἵνα τελειοποιηθῶσιν εἰς τὰς τέχνας εὐρίσκοντες ἐν αὐτῇ περιβάλλυκτα καὶ τέλεια ἀρχέτυπα τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καταλ. Τέλος πάντων ἐν Ῥώμῃ δύναται τις νὰ διαγάγῃ βίον ἀτάραχον, εὐχέρεστον καὶ παιδεύσιμον.

Σ. Μ. ΣΑΛΟΥΜΙΔΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΔΙΚΗ ΕΝ ΑΓΓΑΙΑ.

Περίεργος καὶ κατανυκτικὴ δίκη ἔλλαντις ἐσχάτως χώρων ἐν Ἀγγλίᾳ. Πλούσιος τις ἴδιοκτήτης εἶχεν ἵππους πολλοὺς πρὸς καλλιέργειαν τῶν κτημάτων του καὶ πρὸς ἄλλας ἀνάγκας. Πέντε ἔξαυτῶν ἐκκομεταχειρίζετο ἀπό τινος, δὲν περέθετεν εἰς αὐτοὺς τὰς ἀναγκαιότερες τροφάς καὶ κατετυράννει αὐτοὺς εἰς πολυμόρθους ἐργασίας. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ως καὶ ἐν ἄλλοις τῆς Εὐρώπης μέρεσιν, ὑπέρχουν, ὡς γνωστὸν, ἐταιρίαι ἐπιτηροῦσαι τὴν εὐεξίαν τῶν ζώων. Ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ λοιπὸν ἐταιρία, λαμβάνει εἰδητὸν περὶ τῆς ἀδικίας τῆς περιγινομένης εἰς τοὺς ῥημέντας ἵππους ὑπὲρ τοῦ ἴδιοκτήτου των καὶ κλητεύει αὐτὸν εἰς δίκην. Οἱ κατηγορούμενος ἐμρχνίζεται εἰς τὸ ἀκροστήριον ὅπερ πλημμυροὶ ἀπειρον πλῆθος ἀκροστῶν καὶ μάτυρες τῆς κατηγορίας προσκαλοῦνται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐργάται οἵτινες κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἴδιοκτήτου ἔζευσαν εἰς τὸ ἀριτρὸν ἡ μετεχειρίσθησαν εἰς ἄλλας βαρεῖας ἐργασίους τοὺς ἵππους τούτους. Πρὸς περιστορέρχην δὲ βεβαίωσιν τῶν δικαστῶν διατάσσεται νὰ ἐμφρνισθῶσιν αὐτοπροσώπως οἱ παθόντες. Μετ' ὀλίγον ἀκούνται φωναὶ — Τόπον! τόπον! καὶ θέαμα ἐλεισινὸν παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ τῶν θεατῶν — οἱ πέντε ἵπποι ἵσχυοι, ἀτραφεῖς, τεταλαιπωρημένοι, ἐν ἐνὶ λήγῳ χειρότεροι τῶν ἐπτὰ ἵσχυον δαμάλεων τοῦ Φαρκώ! Πάντες συγκινοῦνται εἰς τὸ θέαμα τοῦτο τὸ λυπηρόν, καὶ στρέφουσιν ἐπὶ τὸν αὐτουργὸν ἄγρια βλέμματα.

Ἐπὶ τούτοις δὲ λαβῶν τὸν λόγον διεσαγγελεῦς καὶ μετὰ φωνῆς πενθίμου καὶ συγχάκις ὑπὸ τῶν λυγμῶν διακοπομένης ἀνέπτυξε τὴν κατηγορίαν ἔχουσαν περίου οὕτω πως. — Κύριοι! Θλιβερὸν καὶ σπαραζικάρδιον θέαμα παρίσταται ἐνώπιον ὑμῶν. Πρᾶξις βάρβαρος καὶ θηριώδης ἐνηργείτο ὑπὸ τὰ βλέμματα ἡμῶν, πρᾶξις προστρίβουσα μῶμον εἰς τὴν κοινωνίαν ἡμῶν, πρᾶξις ἀτιμάζουσα τὴν ἐποχὴν ἐν ἡ ζῶμεν! Ἐνῷ ἡ φιλάνθρωπος ἡμῶν κυνέρηντις τοσαύτας καταβάλλει φροντίδας ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος — καὶ μάρτυς τῶν λόγων μων ἔστω διαδραματιζόμενος ἥδη κατὰ τὴν ἀνατολὴν πόλεμος — Ἐνῷ τοσοῦτοι ἀγῶνες καταβάλλονται καθεκάστην πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατ' ἔτος ἀποθνησκόντων τῆς πείνης ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν ἐνῷ διὰ τῆς ἐπιπόνου μεριμνῆς ἡμῶν μακαριστὴ καὶ ἐπίφθονος ἥδη κατέστη θέσις τῶν ἐν τοῖς ἀνθρακορυχείοις ἡμῶν ἐργαζομένων ἀνθρώπων, ἐνῷ τοσαύτα ἄλλα ὑπάρχουσιν ἐνῷ, ἀπερ χάριν συντομίας παρασιωπῶ, εὐρέθη ἀνθρωπος, κύριοι, ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἀνθρωπος σκληροκάρδιος, δοτις, οὔτε τὴν θείαν δίκην φοβηθεὶς, οὔτε τὴν κοινωνίαν σεβασθεὶς, κατεβασάνισε, φεύ! καὶ θηριώδως ἐτυράννησε τὰ ἄθλια δύντα τὰ δυοῖς βλέπετε ἐνώπιον ἡμῶν. Βλέπετε τοὺς παθόντας, ἡκούσατε τοὺς μάρτυρας, αὐτόπτας μάρτυρας καὶ ἐπεισθῆτε περὶ τῆς σκληρότητος καὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορούμενου! Τὸ θηρίον! Ως ἀργυρώνητοι δοῦλοι, ἥθελε νὰ ἐργάζωνται τὰ ἄθλια ταῦτα ὄντα, χωρὶς ἕμως νὰ ἔχῃ τὴν γενναιότητα νὰ παραβάλλῃ εἰς αὐτὰ καὶ τροφὴν ἄργθον... Παρέβαλλεν εἰς αὐτοὺς ὅλιγωτέρων τροφὴν ἀφ δοσην ἔχει παρ' ἡμῖν μία οἰκογένεια πτωχὴ...

Οἱ Κύριοι Εἰσαγγελεῦς θέλει νὰ ἔσακολουθήσῃ ἀλλὰ διακόπτεται ὑπὸ τῆς ταραχῆς τοῦ ἀκροστηρίου καὶ τῆς ἐπιθερυβήσεως τῶν δικαστῶν. Ἡ δὲ συγκίνησις εἶναι γενική. Ο συνήγορος τοῦ κατηγορούμενου θέλει νὰ ἀνασκευάσῃ τὴν κατηγορίαν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθόνει. Τὸ δικαστήριον συέρχεται εἰς σύτκεψιν καὶ δι' ἀπολύτου πλειονοψήριας καταδικάζει τὸν κατηγορούμενον φεύς πρόστιμον πέντε λιτρῶν στερλινῶν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

Πόσον αἰσχρὰ δὲν κατήντησεν ἐν Εὐρώπῃ ἡ διακωμώδησις τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φιλανθρωπίας!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Τὰ δίκτυα, τέλος. — Ἡ Εὔα, τέλος. — Φυσικὴ ἱστορία. — Δάλεια. — Γεωγραφία. — Ῥώμη. — Ποικίλα.

— Εἰκονογραφίαι. — Μεζικανὴ ἀνθοπῶλις. — Ἡ αἴθουσα τοῦ Κ. Δενώ.

Παρτημα. — Ο Ἱποκόμης τῆς Βραζελόνης.